

Wells du, Bauer, dech erhiewen,
ma da lief du mat Verstand!
Dann aß vill me' sche'n däi Liewen,
wi de Birger hire Wand.

IX.

*Staad a Land. Luef vum Landliewen. E Wieder
am Summer.*

Loos dach d'Stiedt mat hirem Gallem¹,
deen no faule Saache recht!
Bleif om Land, wo' d'Päif vum Hallem
schuns deng Kanner glecklech mecht²!

Glecklech, wie seng ve'er Mauren
an e sche'nen Dällche baut,
an do schafft, aß wi dir Bauren,
a mam Rescht op Gott vertraut!

Alles öm en aß eng Priedegt,
an de' mecht em fresche Mutt,
well de Gott, deen d'Vulle siedegt,
aß och brave Mensche gutt.

An dem Gart, wann d'Ro'se ble'en,
häls du dach deng Mettesrascht
bei de Kanner, de' bal fle'en,
wi jong Vullen, ous dem Nascht.

Da verziehls du denger Frächen
wi de Weeß an d'E'ge geht,
wi op ro'de, bloe Flächen
Kle' a Flues om Flo'er steht.

Jo de Jahrgank kann sech schecken.
Fiicht aß d'Erd, an d'Loft aß warem;
kuck, wi d'Blummen all sech becken
vun dem schnek'ge Beieschwarem!